

THE LUTHERAN

UNIVERSITY HERALD

No. 28.

Cacoma, Wash. Dec. 10, 1893.

Vol. 3.

Skovliljerne.

(Slutning.)

De Tilstedeværendes Bliffe rettedes hyppig mod denne hemmelighedsfulde Krone som Festens Middelpunkt, og mange forsøgte at læse sig til Noget af den guldne Indskrift, men forgæves. Billedspilten var for høi og tillod dem kun at kjelne et Bogstav her og der. Vi maatte alle taalmodig oppebie Gaadens Løsning.

Da jeg kom ind paa Skovpladsen, mængede af alle Gæsterne kun Fru Bule og hendes Elever. Men just som jeg var i Begreb med at hilse paa Baronessen og udtale min oprigtige Anerkjendelse af hendes vellykkede Arrangement, viste det talrige Følge sig ved Enden af Aaleen.

„Der kommer vore Blomsterdronninger, Baarens yndige Døtre,“ sagde Baronessen og befalede Musikken at spille et smukt, livligt Stykke, idet hun med de Damer og Herrer, der omgav hende, beredte sig til at gaa Toget ind. Smaa-pigerne var virkelig pyntede med Kranse af alle mulige Slags Blomster, og det Hele tog sig orero-dentlig godt ud.

Først kom Suzette og Francisca, ganske hvidblædte, den ene med en Krans af halvudsprungne Rosenkopper, den anden med de fine, lyseblaa Blomster. Røde og hvide Blomster var stængede igjennem deres Kranse. Det næste Par havde Kranse af duftende Hyazinther og Klirker; Anunkler og Violer smykkede et andet Par, og eftersom hvert Par kom forbi Damerne og Herrerne's Flok, blev der væglet Hilsener med saa fin Anstand, som om Græsplænen skulde været en kongelig Audientialsal og Baronessen et kronet Hoved. Naar hvert Par var kommen forbi Baronessen, rilttes de ad, og omkring de smaa Blomsterdronninger dannede sig her og der Grupper af beundrende Tilskuere, især af de Fornemmere, der var ivrigt beskæftigede med at rose deres Skønhed og Smag i Valget af det duftende Smykke, saaledes som det er Skik i den forfængelige, smigrende Verden.

Det, der sluttede Toget, var Fru Bule selv, som førte de to yngste af sine Elever, af hvilke den ene var Anne, ved

Haanden. Min lille Yndlings Kinde var forveet af en noget stærkere Rødme end sædvanligt, men hendes Dine havde det sædvanlige milde, fredelige Udtryk. Hun syntes vistnok at være opmærksom og forværet, men i hendes Holdning laa ikke den urolige, ængstelige Forventning, der spæredes hos alle dem, der efter sin egen Mening turde have noget Haab om at vinde Festkronen. Hun var hvidkædet ligesom de Andre, men havde ingen anden Prydelse paa sit Hoved end de nedhængende, blonde, naturlige Lokker. Af sine Skovliljer havde hun bundet en nydelig Krans og slængt et lysegrønt Bånd indimellem, som paa hendes høire Skulder dannede en Skøise, medens Kranzen hang ned fra den venstre. Jeg saa at Baronessens Dine et Øieblik hvilede paa min lille Yndling og at hun besvarede hendes Hilsen med Velvillie, men da Fru Bule slap hendes Haand, traadte hun stros i Baggrund, og hendes yndige Skikkelse forsvandt blandt hendes Medelevers glimrende og mere fremtrædende Personer.

Mine Vandsmand ere, som bekjendt, berømt for sin Gøne til at sige sine Komplimenter, og her havde de en hyppelig Anledning til at vise sit Mesterstak i denne Kunst.

„Deres Blomsterfest, Fru Baronesse,“ sagde Grevinde de P—, „er glimrende, ja superb. Den overtræffer alle de Forestillinger, jeg forud havde gjort mig derom. Dog vil jeg ikke sige, at disse prægtige Kranse forhøier de henrivende unge Damer's Skønhed; snarere tror jeg, at disse Blomster først saa sit rette Tryk ved deres Skønhed, der bærer dem.“ Med disse Ord saa hun paa Grev S— (en af de saa tilbageblevne af Ludvig den Femte's Hof), som om hun af ham ventede en Bekræftelse af sine smukke Ord. Da den gamle Hofmand saaledes blev opfordret, opbød han al sin Gøne for at opstaae en Kompliment af endnu højere Art og derved overgaae Grevindens. Han erklærede da, at Roserne var blegnede og Jasminerne blevne gule af Misundelse over, at deres Skønhed var bleven fordunklet af de unge Damer's Ynde, der havde valgt dem til sit Smykke.

Denne leifudige og taabelige Underholdning havde været en Tidlang, da Baronessen traadte hen under den kro

ne de Billedstætte, paabyd Musikken Tausked og lod Myrthekronen nedtage af Statuen. Imidlertid dannede Eleverne efter Fru Bules Anvisning en Halvcirkel omkring Baronessen, og de øvrige Tilstedeværende trængte sig uden Hensyn til Rang og Stand sammen om de unge Pigers blomstrende Kjæde og dannede en tæt Slutted Kælle udenom dem. En Dødsstilhed opstod i den store Forsamling, da en Tjener tratede op paa den gamle Billedstalles høje Fodstykke, for sigtig løstede Kronen af dens Hoved og rakte den til den naadige Frue. Jeg stod ganske i Nærheden af Baronessen og kunde derfor se, at Kronen ikke var flettet af virkelige, sorgjængelige Myrtegrene, men var et af forskjelligt Materiale smukt og kunstigt forædret Arbejde. Bladene var af Folie*, Blomsterne af Guld og Perlemoer, og Bærene af Koraller.

Jeg saa, at Grevinde P., der stod ved Baronessens høire Side ligesom jeg ved den venstre, vilde tage Kronen et Øieblik i Haanden, idet hun udbrød: „Tillad, Fru Baronesse! O, hvilket smukt Arbejde!—Hvor fortryllende!“—Men Baronessen leverede ikke Kronen fra sig og lod ikke Krogen saa Lov til at se Indskriften paa Baandet.

„Jeg søler,“ sagde hun, „at jeg befinder mig i en vanstelig Stilling, thi jeg skal gjøre et Valg mellem saa meget Smukt, at jeg resisterer at blive anset for at have daarlig Smag og at gaa den Værdigste forbi, hvorefter end mit Valg falder ud. Jndet kan reddes mig ud af denne Forlegenhed undtagen min Indskrift, og derfor maa Jngen se den før Tiden.“

Baronessen taug og lod sine Øine glide henover den smukke Kreds. Jeg saa, at flere Ristede Farve, især de to første, Sufette og Franciska. Jeg tvivlede ikke et Øieblik paa, at jo en af disse vilde vinde Prisen.

„Jeg undrer mig ikke over, at De er i Forlegenhed,“ sagde Grev S. „Denne Kreds indeholder saa mange Gattieskikkelser, at det maa blive vanskelig at afgjøre, hvem af dem det gylndne Æble tilkommer.“

„Undskyld, Hr. Greve,“ svarede Baronessen, „De har misforstaaet mig. Min Krone er ikke bestemt for den smukkeste, eleganteste, vittigste eller klogeste af vore kjære unge Piger, men for den, der efter min Indskrifts Raalestok har forstaaet at væge det mest passende Blomstersmykke.“

„O,“ sagde Greven, „hvis der ikke er noget ganske Overordentligt ved Deres Indskrift, naadige Frue, saa maa jeg erkære Dem for at være i stor Fare. Jeg tilstaaar, at jeg er bekymret for Dem, Fru Baronesse.“

„Nuvel, saa vil jeg ile med at berolige Dem,“ svarede denne. „Mine Damer og Herrer,“ vedblev hun, „jeg er forvisset om, at naar I have hørt min Indskrift, vil ingen af Eder have Noget at indvende mod dens Indhold og Værd, thi den er toget af den hellige Skrift.“ Jdet hun løste det blaa Baand fra Myrthekronen, bemærkede hun, at det var et Ord, som Apostelen Petrus havde skrevet til de troende af det kvindelige Kjøn. Derpaa læste hun med klar og tydelig

Stemme. „Deres Brydelse skal ikke være den udvortes, Haarfletning og paahængte Guldsmykker eller Klædebragt, men Hjertets skjulte Mennefte i en sagtmødig og stille Mandss uforskrænelige Væsen, hvilket er meget kosteligt for Gud“ (1 Pet. 3, 3—4.).

Da Baronessen taug, saa hun op og sættede sine Øine betydningsfuld paa Mine. „Skovsillien“, sagde hun, „er Dymghedens anerkjendte Sindsbillede. Denne yndige Blomst skjuler sin Skjønhed under sit grøne Hylster; den er pletfri, snehvid og dustende, og dens Blad har en kjølede og lægende Virkning. Den elsker de ensomme og Ryggefulde Steder, men naar den bliver bragt for Lyset, er dens Udseende ualmindelig tiltalende. Derfor maa jeg betragte Skovsillien som det bedste Smykke, en ung Pige kan vælge, og altsaa rakte min Krone til den, der bærer denne Blomst.“

En Bisafdsmyndig løb igjennem Selskabet ved disse Ord, og Alles Blikke sættede sig paa det kjære Barn, som traadte frem paa Damens Befaling, men man saa paa hende, hvor ugyrne hun gjorde det, og hvorefter Forundring og Beklemthed fyldte hendes Hjerte.

„Mine“, sagde Baronessen, da Barnet hørte sig ydmyg for hende, „det glæder mig, at jeg med hjertelig Belvillie kan lad denne lille Udmærkelse blive dig til Del, thi din Karakter har alt længe været kjendt, og din Dymghed og Beskedenhed er ikke bleven upaaagtet af mig. Hvad Talenter og gode Fortrin angaar, da er der mange tilstede her, som overgaa dig, og du vil let forstaa, at det ikke er saadanne Egenstaber, der gjør dig fortjent til en Krone. Dit fromme, ydmyge Sind, din Frihed for Misundelse og andre onde Lidensflaber udgjør dit Smykke og din Brydelse i mine Øine, og den hellige Apostel, ja Gud selv sætter dette langt høiere end Haarfletning og paahængte Guldsmykker eller Klædebragt. Det er dette Hjertets skjulte Mennefte, som jeg ønsker at krone i dig, kjære Mine, og du vil ikke tilregne dig selv denne Ære, men Ham i Himlen, der har været dig særlig naadig.“

Med disse Ord løstede hun Kronen over min lille Dydling's Hoved og var i Begreb med at sætte den paa, da Barnet med en yndig Bevægelse knælede ned, hævdede sine Øine mod Baronessen og sagde i en Tone, der gif Alle til Hjerte: „Al, naadige Frue, vilde jeg bære denne Krone, da vilde jeg bevise alle de her Forsamlede, hvad der kun er altfor sandt, nemlig at jeg ikke er værdig til at bære den. Belønner jeg at ligne en Skovsillie, men jeg gjør det endnu ikke. Jeg kjender mit eget Hjerte og ved, at det er fuldt af onde Lidensflaber, og hvis disse ikke kommer tilsynne, da er det ikke at tilskrive min egen Kraft. Kjære Dame, jeg beder Dem, sæt ikke denne Krone paa mig.“

Ikke en Lyd var at høre i den store Forsamling, og et helligt Alvor syntes at have bemægtiget sig Alle. Baronessen lod dog til at være dybest bevæget, og derfor varede det længe, inden hun brød Tausked. Endelig sagde hun, medens hun holdt Kronen over Barnets Hoved; „Mine, min kjære Pige, du maa ikke modstaa vore forenede Bønner, men finde dig i at tage imod den Ære, som du paa en saa

*) Tyndt udhamret Metaelblad.

retfærdig Maade har fortjent."

"Al nei, naadige Fruel!" svarede hun og løstede atter— fremdeles knælende—det lille udtryksfulde Ansigt op mod Damen; "nei jeg tør det ikke!" Derpaa løste hun den Krans, hun bar, fra Skulderen, sagde den paa Græsset for Baronessens Fødder og sagde: "Jeg er hverken værdig til at bære Krystkronen eller Villiekransen. Bæg Kronen ovenpaa Kransen, saa vil jeg forsøge at fortjene begge Dele, og om det end ikke lykkes mig i dette Liv, saa haaber jeg dog i Døden—ved min Frelser, som"—Den sidste Del af Sætningen kund vi ikke forstaa, thi Barnets Stemme af koaltet Taarer.

"Aime, søde kjære Aime, du har seiret!" udbrød Baronessen og lagde Kronen ovenpaa Villiekransen ved sine Fødder, hvorpaa hun tog Barnet i sine Arme og græd længe, medens hun trykkede hende til sit Hjerte.

Alle Tilstedeværende var dybt grebne, og i Alles Dine var der Taarer. En Abb: d hvædede til mig: "Herren forbræm sig over mig arme Synder! Naar dette Barn anser sig for uren i sin Arbmenneskers Dine, hvad er da jeg i Guds Dine?" Med disse Ord gjorde han Korsets Tegn. Bignende Ytringer hørte jeg af Fieres Mund, og Sufette voldte mig megen Glæde ved at forsikre mig, at hun nu sølte sig dybt bestjæmmet over daarlige Indbildninger om egne Fortrin.

Det er maaste nødvendigt at forsikre mine endnu ikke gjensødte og til Kristus ombvendte Læsere, at Aimes Opsørjel ved denne og lignende Veiligheder var fri for alt paataget, kunstlet Væsen; thi de ville ikke kunne forstaa, hvorledes dette Barn kunde tænke og handle saa ganske anderledes end Menneskene i Almindelighed:—hvorledes hun nemlig kunde tro, at hendes Hjerte var ondt, og hvorledes hun kunde anse sig for saa ganske uværdig til at bære Baronessens Krone.—Den Uombvendte, enten han er ung eller gammel, tror, at hans Hjerte er godt og anser sig for værdig til langt større Væde og større Lykke end den, der bliver ham til Del. Denne Bildfarelse kan kun den Hellig-Aand bringe Synderen ud af.

Hvad Aime havde sagt om sit Hjerte og Liv, det stemte for den alseende Guds Dine nøie overens med Sandheden, men hun var for meget Børn til at vide, hvorledes det ser ud i Verden og i Verdensmenneskenes Hjertes. Derfor kunde hun ikke tænke, at hendes Ord og Opsørjel vilde være Noget paafaldende. Men, som sagt, den sande Domygghed er et Bort af den Hellig-Aand, og, uden ham er det menneskelige Hjerte en trodsig og forsagt Ting. Saa kostelig derfor den sande Domygghed er, saa syndig og Gud mishagelig er den falske, der gjerne stiller sig til Skue og i Grunden ikke er andet end Hovmod.

Baronessen gav Ordre til, at Villiekransen skulde bringes til Kirken og der ophænges i den hellige Jomfrues Kapel. Men der forløb en rum Tid, inden Selskabet kunde ryste det alvorlige Indtryk af sig. Man saa paa Alle, at det ikke blev dem saa let at gaa over til Dansens Fornøielse, der skulde udfylde Resten af Aftenen, og dette gav mig Anledning til for første Gang i mit Liv at tænke alvorligt over Bestaffen-

hendede af denne saavel som andre af Verden opfundne Fornøielser. Deres Uforenlighed med alvorlige Taaler og Følelser og især Betragtning af Eoigheden og den hellige Gud, ligesom ogsaa med Bønnen, blev mig indlysende ved den Bødd, Enhver maatte gjøre paa sig selv for atter at hense sig i sit naturlige Velstand. Og selv efterat dette var skeet, mærkede jeg tydeligt, hvorledes det Indtrusne havde forstyrret Aftenens Nydelse. For bestandig blev det fastslaaet i mit Indre, at Menneket maa fly hine forførelse Glæder, som af Verden rigtigt bæres af Sjæle. Den, der er bleven faldt ved Troen paa Sandheden, saaledes som den er aabenbaret i Kristus,—den, i hvis Hjerte Retfærdighedens Sol er opgaet med Bøddom under sine Binger, han trænger ligesaa lidet til saadanne verdslige Fornøielser, som man midt paa Dagen, naar Solen skinner paa den blaa Himmel, behøver Bys af Lamper eller Kjerter.—

Efter Blomsterfesten forløb flere Maanedes, i hvilke der ikke foresaldt Noget, som er Datalo værd. Statens Anliggender gav os imidlertid Stof nok til Frygt og Belymringer, thi den strækelige Revolution havde taget sin Begyndelse i mit Fædreland. I Paris var Forvirringen og Lovløsheden paa det høieste, medens vi i Provinserne kun hørte det fjerne Drøn af Tordenen.

Imidlertid henraadt Resten af Sommeren, Høsten fulgte paa, og snart maatte ogsaa den vige for den frembrændende Vinter. Midt paa Vinteren paadrog jeg mig en Gigtfeber og maatte holde Sengen lige til Sommerens Begyndelse. Men medens jeg laa der i min stille Etsomhed, var Guds Ord mit Hjertes Selst og Ven, min Bødsprædikant og søde Trøster. Hint Rigdoms Dug af Guds Visdom og Erkendelse aabnede sig for mig, og jeg blev rig paa Salighed, medens jeg blev fattig paa egen Kos. Naar jeg saa ud af Binduet, saa jeg Jorden bedækket med sit snehvide Vigtagen og hørte Binden tube gennem Træernes nøgne Grene. Men i mit Indre var et himmelsk Foraar brudt frem, og Tro, Haab og Kjærlighed fremspirede, bedugget af hebe Bødd-taarer, medens Guds Afsyn lyfte for min Sjæl.

Da jeg atter var kommen saavidt til Kræfter, at jeg kunde forlade Sengen, ansaa Lægen en Forandring af Luft nødvendig for at hidsøre en fuldstændig Helbredelse. Jeg var endnu saa svag, at jeg blev baaret hen til Bognen, der skulde bringe mig til en gift Søster, som var bosat i Omegnen Rouen*). Høst hende blev jeg i to Maanedes og kom mig hurtigere, end jeg havde ventet, men blev smertelig berørt af et Brev fra Baronessen. Hun skrev, at der i Fru Vales Hus var udbrudt en smitsom Sygdom, og at flere af Børnene var haardt angrebne, og at den lille Aime svævede i Livsfare, Det var næsten Sommer, da jeg erholdt denne Efterretning, og da min Helbred nu var saagodt som gjenoprettet, spildte jeg ingen Tid, men skyndte mig hjem til min arme Hjord, som jeg saa længe havde sørt paa fordærvelige Græsgange. Men jeg blev snart nødt til for bestandig at forlade mine kjære Søgnestuen og mit Hjem for at udvandre til et frem-

*) Udtales: Ruana.

medt Land. Det fremmede Land blev dog for mig, som forud for Abraham, til et bedre Hjem, og naar jeg nu tænker tilbage, saa priser min Sjæl Gud, fordi han, idet han greb ind med sin mægtige Haand, sønderrev mine Slavelænker, hvilket jeg maatte selv i min Troens Svagthed ikke vilde have Mod til. Om jeg nu vendte tilbage til mit Fædreland og til min Menighed, vilde jeg være en Bederslyggelighed i deres Øine, som sør elskede mig, ligesom det for mig vilde være en Bederslyggelighed at besmitte mig med den romersk katolske Gudsstjeneste. Dog, jeg foregriber min Fortælling.

Det var en yndig Dag i Slutningen af Mai, at jeg gjen saa min lille Landeby, efterat have været fraværende i flere Uger. Jeg havde reist med Delingeren*), men var fæget af ved Sætnens Bred for at gaa det sidste Stykke til fods. Da jeg lærmede mig Kirken, indhentede jeg en Bondskone, som først sin bedste Puds' gil i samme Keining. „Godaften, Mor Marie," sagde jeg. „Hvorledes staar det til hos Eder? Og hvorledes leder alle Venner og Selskaber?"

„Velkommen tilbage, Fader Niels, efter Ederes lange Fraværelse! Det glæder mig at se Eder saa frisk. Men af, vi har mistet en af vore vakreste Blomster, og jeg er just paa Veien til Kirken for at være tilstede ved den sidste Væ, som skal bevise hendes jordiske Bevninger."

„En af vore Blomster?" gjentog jeg. „Jeg haaber dog, at det ikke er min Skovlille? Er det Alme, som er borte?"

„Ja, det er hende, Fader. Da jeg sidst saa hende oppe ved Sødet, tænkte jeg nok, at en saadan Engel ikke vilde opleve nok en Fæst. Saadanne som hun er ikke for denne Verden, og hendes egne Ord, da hun foresagde sig Kronen, gav mig en Aelse om, at det vilde gaa, som det er gaaet. Andre sigte det samme. I dag skal nu baade Kronen og Kronen lægges paa hendes Kiste. Den første er vel forlængst visnet, men Kronen skal, efter som jeg har hørt, ikke være flettet af sorgjængeligt Græs. Der vil neppe nogen mangle i Kirken idag af dem, som var tilstede ved Blomsterfesten."

Jeg kunde ikke svare et Ord, saa overrasket var jeg af Sorg, hvorfor den gode Kone ved blev at tale uden Afbrudelse og fortalte mig endnu Meget og Mangt om min lille Dødlings Sygdom og Død. Hun sagde, at baade Fru Bule og Baronessen Dag og Nat havde vaaget hos og pleiet det hjære Barn. Indtil Bevidstheden forlod hende, havde hun brødt saa vakert og den ene Gang efter den anden paafaldt sin hjære Frelseres Navn og udtalt sit Haab om snart at komme til ham, der var dødt for hende, snart at saa hvile i den Vens Arme, der for hende havde tømt Guds Bredes bitre Kalk, og som hun med inderlig Bængsel begjærede at se. Hun havde ogsaa lagt for Dagen stor Kjærlighed til Fru Bule, Baronessen og sine Medelever. Men derpaa lagde Konen i en temodig Tone og med synlig Bevægelse: „Det gjør mig kun ondt, at det stakkels Barn var saa ligegyldig og uvis, da Presten vilde give hende den sidste Olje, og at hun neppe vilde se paa den hellige Tomsrues Billede, da det blev holdt

foran hende.—Gud være hendes Sjæl naadig! Jeg har derfor tænkt mig Muligheden af, at dette Barn kan have været en Kjæsterke. Var hun ikke fra det kjæreste Eng-land?"

„Ja," sagde jeg, „Eng'land var hendes Fædreland."

Konen saa ængstelig paa mig og spurgte: „Fader Niels, tvivler De paa, at hun er salig?"

Jeg afbrød hende med de Ord: „O, Gud give, at jeg var saa salig, som det hjære Barn nu er! Hvem paafaldte hun i sin Dødsstund? For hvem levede hun? Hvem tilbærte hendes Hjerte? Hvis Vilje stræbte hun at adlyde? Hvem gav hun Væren i alle Ting? Hvem Anden end den eneste sande Frelser, der er uendelig ophøiet over alle Skatninger, Eng'le og Helgener.—Gudmenneske, ved hvem en Sander alene kan blive salig." Den stakkels Kone forsejede sig medens jeg talte og blev synlig lettet. „Du fromme, lille Lam!" udbrød jeg, „saa er du da b even optaget i den eneste, sande Hjerdes Hjord histoppe, og han selv fører dig ud paa de rette Græsange og hen til de stille rindende Bænde. Ydige Skovlille! Saa er du da nu omplantet i din rette Jordbund, hvor du vil udfolde dig paa det Herligste! Men hvem skal træde i dit Sted herude? Hvem skal vedbetvæge mit Hjerte med den søde Kristi Bælg, saaledes som du kunde det i din Ydmyghed?" Jeg kunde ikke holde mine Taarer tilbage. Indtil dette Øieblik havde jeg ikke selv vidst, hvor hjære Alme havde været mig. Nu først stod det med fuld Klarhed for min Sjæl, hvorledes hun havde været Midlet i Herrens Haand til at frelse mig fra den evige Død, idet han gennem dette Barn havde sendt mig sit Evangelium. Jeg sølte, at jeg nu stod alene, idet hun havde været den Eneste, med hvem jeg havde staaet i Troens inderlige Forening. O, hvor meget, havde jeg ikke tabt med hende!

Imidlertid havde vi naaet Kirken. Den store Dør var aaben, og jeg kunde se, at en stor Mængde var samlet indenfor, medens Husene omkring mig var som uddøde. Da jeg kom ind, saa jeg ikke blot den største Del af mine Scgnebørn, men tillige mange Andre fra de omliggende Landsbyer. Man gjorde dog pietetelig Plads for mig, og jeg stred gennem den store Gang til Hovedalteret, hvor min hjære Almes Kiste stod. Den var b dækket med et hvidt Sigklæde, og Anstaltens Elever stod omkring den i en Halvcirkel. Den, der havde været tilstede ved Blomsterfesten, maatte ved dette Syn uvilkaarlig gjsce en Sammenligning. Hvor straalende i sine Blomsterpyntelser og hvor for ængelige havde ikke de unge Piger dengang staaet der, medens nu de brogede Blomster og Baand var forsvundne, og Alle var forklædte med hvide Sør. Dertil havde Herren ogsaa ved Sygdom berøvet de fleste Børnernes livsfriske Rødme og talte nu til dem i: paa det Eterlykkeligste ved den lille Biges Ligtiste der havde vundet Prisen ved Blomsterfesten. Selve Anstaltens Rose var nu blegnet, og hendes ægte Snylke bestod idag i nedrullende Taarer. Ja, selv den leifindige Victoire stod stille og ubevægelig der, medens Samvittigheden sandsynligvis mindede hende om den uretfærdige Behandling, hun altid havde ladet den hjære Skovlille blive til Del.

*) Udtales: Delisjangsen. d. e. Postvogenen.

Ovenpaa Ligskædet saa den visnede Krans, som Aime engang havde baaret ved Blomsterfesten,—nu en rørende Sindbillede paa hendes Død, der havde plukket disse Blomster og bundet dem til Krans. Kransen holdt for os Alle en græbende Prædiken over Salmens Ord: „Anlang nde et Menneſte, hans Dage er som Græs; som et Blomster paa Marken, saa skal han blomſtre. Naar Veir farer over det, da er det ikke mere, og dets Sted kjender det ikke mere.“

Jeg kom frem til Kisten, just som den sidste Tone forstummede af det Requiem*), der blev spillet og sunget, og i samme Dieblif traadte ogsaa Baronesſen frem fra den anden Side med Myr bekronen i Haanden. Lilliefransen, der engang var saa reist og smuk, var af forjærgelig Natur, derfor saa den nu gaule visnen der. Kronen derimod var lige saa smuk som paa Blomsterfestens Dag og holdt nok en herlig Prædiken over 2 Tim. 4, 7—8. og 1 Pet. 5 4: „Jeg har stridt den gode Strid, fuldkommet Løbet, bevarer Troen. Forrigt er Retfærdighedens Krone henlagt til mig, hvilken Herren, den retfærdige Dommer, skal give mig paa hin Dag, dog ikke mig alene, men alle dem, som elste hans herlige Aibeabarelse.“—„Naar Døerhæden aabenbares, skulle I erholde Grens uforvisnelige Krans.“—Endstjant der vel ikke var mange, som kjendte disse Ord, og der ikke blev talt derom, tror jeg dog, at noget af deres Indhold rørte sig i de modtagelige Sind, da Baronesſen høitidelig løstede Kronen og holdt den over Kisten—ligesom hin Gang over det ydmyge Barns Hoved—og derpaa satte den paa Kisten, ovenpaa den visne Krans. En lydelig Gulten afbrød Stilleheden, da dette skede.

Hu hørte Baronesſen sig over Kisten, dette Opbevaringssted for de dyrbare Levninger, for at sige den Hedengravn det sidste Farvel, Fen Bule fulgte hendes Eksempel og derefter Anstaltens samtlige Elever. Da denne rørende Afsted var tilende, lod Orgelet atter sine dybe Toner høre, og min Aimes affjælede Legeme blev baaret ud for at blive bisat i Familiegraven paa Slottet.

Jeg blev alene tilbage i Kirken, esterat den hele Forsamling havde fjernet sig. Mit dybt bedrøvede Hjerte opløstede sig til Gud, og jeg lovede fra nu af at leve for ham alene,—hans lydige Barn vilde jeg være, intet Andet. Og han gav mig selv Kraft til at blive mit Forsæt tro.—Det varede ikke længe, inden Revolutionen fra Frankrigs Hjerte udbredte sig til de fjerneste Dele af Landet, og jeg saa mig ved den blodige Forsølgelse tvungen til at flygte fra et Land, hvor jeg under gunstige Omstændigheder maatte atter vilde seldt tilbage i Bildsarelsens Garn og for Brødens Skyld vedblevet at synde mod min Samvittighed. Jeg flygtede til England, og se, min Aimes Fædreland—det jordiske som det himmelske—er nu ogsaa blevet mit. Hendes Folk er mit Folk, hendes Gud er min Gud (Ruth 1, 16).

*) Requiem er en Sjælemesse for de Døde (Latin: *missa pro defunctis*), af Bøgnedelsesorden: *requiem æternam dona eis, Domine!* 3: Giv dem o Herre, den evige Hvile.

Men hendes Siso hviler i det fremmede Lands Jordbund, hvor jeg er født, indtil Opstandelsens herlige Dag.

Den fine Stobblomst blev knækket, inden den havde naaet sin fulde Udvikling. Stilkken blev afslaaet, inden Blomsten havde udfoldet sig, men Roden er ikke tilintetgjort, den lever under Græsjoaret, og paa Opstandelsens Morgen, naar Herren kommer, vil han oversiøtlen den fra denne Verdens vilde Skov til den nye Verdens Have, hvor den vil blomstre i himmelsk Skjønhed, langt mere hold og kraafende end her.

„Græsset visner, og Blomsten derpaa falder af, men Herrens Ord bliver i Evighed.“ Derfor „ere de Døde salige, som dø i Herren.“

Kirkeindvielse.

Paa 26de Søndag efter Trinitatis, den 26de Nov, sidstleden, blev den nord lutherſke Kirke i Everett, Washington indviet. Past. Fosk holdt Provstetaler. Past. Garstad prædikede over Dagens Evangelium og erklærede til sidst Kirken med alt dens Tilbehør indviet i den treenige Guds Navn. Foruden disse deltog ogsaa følgende Præster i den høitidelige Handling: I. Nielsen, T. Larsen, E. Vollestad, J. J. Kvam og C. Høi Stedets Prest.

Der var en stor Forsamling tilstede, ikke blot fra selve Everett, men ogsaa fra Haller City, Stanwood og andre Steder. Om Aftenen var der engelſk Gudstjeneste i Kirken ved Past. Waade, den tydske Præste af Missourishnoden i Seattle. Ved den Leilighed syntes der at være endnu flere tilstede end ved Indvielsen om Formiddagen.

Kirken er en vakker Bgning af „Frame,” saavidt erindres, 30 X 60 X 8 Fod, opført i en smagsfuld Stil og smukt indredet. Der hviler vistnok en ikke saa liden Gjæld paa den, men den er vist ikke saa sartlig. Menigheden i Everett er tiden og ung men den har gjort gode Fremſkridt i den Tid af snapt to Aar, siden Past. Hjel begyndte at prædike der. Nu har den faaet sig en rummelig Kirke paa det h. koemteste Sted i Byen; der er derfor al menneskelig Udſigt til at Menigheden vil komme til vore og trives. Gud give, at den altid maatte holde Guds Ord høit og i Væ, gjerne høre det og af Hjertet tro derpaa. Amen.

I Forbindelse med Kirkeindvielsen blev der holdt fire Dages Præstekonferens. Ved denne var foruden de førnævnte Præster ogsaa C. A. Sperati, P. Isberg, N. Christensen og N. Bedesen tilstede. Sidstnævnte var med paa Konferensen blot den første Dag, Fredag saa blev han desværre syg og holdt Sengen indtil Konferensens Slutning. Senere blev han saavidt han kunde komme hjem og skal nu være i god Bedring. Maatte han snart gjenvinde sin helbred!

Hvem er den rigeste?

Demokrit besvarede dette Spørgsmaal saaledes: „Den, som er fattigst paa J. ordringer.“

Sokrates saarede paa samme Spørgsmaal: „Den, som mindst behøver.“

Til Bladets Abonnenter og Læsere.

Det er vist let at for staa forenhver, at Herald ikke kan holdes gaende i nogen længere Tid, med mindre den har saamange betalende Abonnenter, at ialfald Størstedelen af Udgi'terne bliver dækket. Vi maa derfor bede alle, som kjenner Bladet, og som troer, at det er værdt 50 cts om Aaret, og som har 50 cts tilovers, om ufortøvet at indsende dette Belsb. Det bliver omtrent 10 Cent for hvert Nummer, og i on et Nummer ikke skalde være værdt saa meget?

Vi indrømme r gjerne, at Herald ikke har et saa vindende Bæjen som adskillige andre kirkelige eller halvirkelige Blade her paa Kysten, der kan glæde sig ved en langt større Udbredelse. Vi har ogsaa tænkt, om det skalde være raadeligt at efterligne disse Blade i et og andet, saa at vi ogsaa muligens kunde have mere Held med os; men dels er det, hvorved hine Blade fornemmelig skaffer sig Indgang hos Folk, noget som vi ikke kan gjøre, fordi vi mangler baade Anlæg og Lyst, til dels ogsaa Anledning dertil, og dels er det af den Bestaafenhed, at Guds Ord forbyder os at gjøre det. „Saaledes opsgave En englij Bladet og udtalte derhos det saft, at der i Fremtiden maatte blive mere Kjærlighed lige overfor Anderkedsstroende, enten de kaldtes Lutheranere eller Methodistere. Der har vi rimeligvis en af de vigtigste Grunde til, at Herald har saa saa Venner: der er ikke Kjærlighed nok i den. Og det er vist: af den rette Kjærlighed bliver der altid forsklidet. Summen af Guds Lov er Kjærlighed til Gud over alle Ting og Kjærlighed til Næsten for Guds Skyld; og denne Kjærlighed er ogsaa Troens første og fornemste Frugt. Men dersom jeg elsker Gud over alle Ting som min Fader i Kristo, saa kan jeg ikke taale, at denne min himmelske Fader ved falsk Lære bliver gjort til en Bøgner, heller ikke kan jeg taale, at mine Medmennesker, enten de kaldes Lutheranere eller Methodistere, bliver forgiftede ved saadan falsk Lære. Naar du kjære Læser, saa en, som stod færdig til at sige: et Gistbæger, vilde du da sige: Na, jeg vil ikke være saa uhyggelig og ukjærlig, at jeg skalde forhindre ham derti?“ Uden Toil vilde du gjøre Alt, hvad du kunde for at forebygge den Ulykke. Og naar vi da ser, at saa mange Tusender af vore Landsmænd og Andre rundt omkring daglig nyder en Sjælesøde, som er mere eller mindre blandet med Bøgnens Gist, hvad Ret har da vi, som ved bedre, til at fortie Sandheden, selv om dette vilde bringe flere Penge ind i Kassen?

Smidletid kan dog maaste Bladet gjøres mere tiltrækkende og nyttigt, end det har været. Der har allerede været en god længere Fortælling, og flere vil følge. Desuden har vi tænkt næste Aar at arbejde mere i Apologelisk Retning (d. e. modarbejde den aabenbare Bantro.) Dette er saa nødvendigt som noget andet Arbejde, og derved vil Herald gaa mindre iveien for andre gode Blade.

Nu er det vort ønske at gjøre Herald" baade behagelig og nyttig; men det er ogsaa vort ønske, at alle vore Abonnenter baade seld betaler punktiligt og tidlige om muligt skaffer

en eller flere nye Abonnenter hver, saa at Bladet ikke skal være til Byrde for Skolen, men heller skaffe den et lidet Overflud. Ved Nytaarstid vil en hel Del blive strøgne af Listen, som hidtil har modtaget Bladet paa Prøve, men endnu ikke subscriberet derpaa.

Hvormange af vore Venner er der som baade kan og vil skænke os Penge til en Bogtrykkerpresse og andre nyttige Ting, som hører sammen med den? Disse tiltrænges vel; men vor Kasse er tom.

Plot en Hellig Bog.

Prof. Max Müller har sagt i en Tale, som han i 1887 holdt for det britiske og udenlandske Bibelselskab, Følgende:

„Jeg kan paasta, at jeg under min 40 aarige Udvøvelse af mit Embede som Professor i Sanscrit ved Oxfords Universitet har anvendt saamegen Tid og Arbejde paa Studiet af Orientens „hellige Bøger“ som nogen Mand, der nu lever. Jeg kan derfor med Auctoritet udtale for denne Forsamling det, jeg har suudet som Grundtonen for alle disse saakaldte „hellige Bøger.“ Den ledende Grundtanke, som gaar gennem hele deres System, er: Saligheden ved vore egne Gjerninger. Alle paasta at Saligheden faaes for et Bederlag, og dette Bederlag er vore egne forjenslige Gjerninger. Bibelen, vor „hellige Bog fra Orienten,“ nedlægger fra sit første til sit sidste Kapitel en kraftig Protest mod denne Gjerningslære. Den fritager os ikke for gode Gjerninger, ja den forlanger dem, kræver dem saa alvorligt som nogen anden hellig Bog, men de maa være et taknemligt Hjertes Frembringelser, Takoffere, som er den sande Troes Frugter. De bære aldrig et Sonoffers Karakter. Vi skal ikke lukke Øinene for det, som i disse forskjellige hellige Bøgers Lære er kræffende og sandt. Men lad os undervise dem, som staa under vor Ledelse, Hinduer, Budhister og Muhammedaner derhen, at der gives kun en hellig Bog i Orienten, som viser os Frelsens Klippe, hvor Sjælen kan finde Ro i det Dieblil, da den skal indgaa i den uhyalige Verden. Denne hellige Bog lærer det Ord, som af enhver skalde annammes og troes fremfor alt andet, og især af os, som bære Kristennavnet—at Jesus Kristus kom til Verden for at gjøre Syndere salige.“ (Behre & Behre No. 1. p. 31. Aarg. 34. 1888.)

Hvor betegnende og betænkkeligt.

Enhver, der har hørt lidt om Aristofers Janson, ved hvorledes han i de senere Aar har brugt sine Gaver og sin Tid til i Skrift og Tale at modarbejde Kristendommen og Guds Ord som taabelige Ting. Nu er hele hans Lære og Liv et indbeligt Bevis paa Gudsordets Sandhed om hans aandedesfægtede. Er ikke hans Galenskab nu blevet aabenbar? Troer han ikke nu Bøgnen og kraftige Bildfarelser,

ja er hengivet til et Sind, som intet duer?

Hans Familieniv har længe været aabenbart som Kibent og stammeligt og hans Religionsanskuelse, hvad er de andet end at han nu hylder og udbreder gamle Fabler om Spøgelse.

Nu for Tiden er han paa en Foredragstreife i Norge og med stor Fripostlighed kramer ud sine ynkelige Meninger. Bladene berette, at han for kort Tid siden i Bergen holdt et Foredrag, hvori han meddelte sine Tilhørere den Oplysning, at vi alle sammen har eksisteret i Aanderne's Rige, før vi blev født paa Jorden som Mennesker; det var og saa hændte, at vi har været her flere Gange før som Mennesker; thi Aanderne kan inkarneres for Begreber gjentagne Gange.

Denne Aanderne's fornødne Njødspastagelse Reinkarnation, sker efter hans Forsikring altid frivillig og tillades kun, naar de ønsker at komme til Jorden for at sone for forgangne Synder, gjøre godt igjen, hvad de i den tidligere Mennesketilværelse har forbrudt. Den skal være et Led i Aanderne's Arbejde paa sin Selvrejsning, i deres Kamp for at naa Fuldkommenheden.

Han støttede sin Opjætning til gamle hedenske og jødiske Theorier om Sjælevandring o. lign., ja mente endog at finde sin Anskuelse igjen i det nye Testamente.

Men den fornemste Garanti for denne sandt han vistnok i de Meddelelser, han paaastod at have faaet fra Aanderne's Hoved, og som han meget udsærlig gjengav for sine Tilhørere.

Saaledes maa ogsaa han med sin Virksomhed stadfæste Sandheden af det Ord, som han fornyttede og forfølger.

H.

Rigdommen.

En fattig Yngling traf engang sin forrige Lærer og klagede sig bittert for ham over, at det gik saa daarligt. „De fleste af mine Kamrater fra Skolen,“ sagde han, „har det bedre end jeg. De er velstaaende; men jeg lider Mangel paa alt.“

„Er du virkelig fattig?“ sagde Læreren. „Du staar jo frisk og rask foran mig. Denne Haand,“ fortsatte Læreren, idet han greb hans Haand, „er jo kraftig og duelig til Arbejde. Vilde du lade den tage af for \$500?“

„Gud bevare mig,“ sagde Ynglingen, „hvor kunde det falde mig ind?“

„Og dine Dine,“ sagde Læreren, „med hvilke du stuer saa vidt omkring i Guds Rønne Verden, for hvormegit skalde du vilde sælge dem? Og vilde du vel mod en Konges Slott bortbytte dine Øen, gennem hvilke du hører Guds Ord, dine Venners Stemme og Fuglenes Sang?“

„Nei, vist ikke,“ svarede Ynglingen.

„Nu,“ blev Læreren ved, „slag da ei over, at du er fattig, naar du har Rigdomme, som veier mere end al Verdens Guld!“

Kommer i den Time som I ikke mener

Lørdag den 28de Oktober holdt Borgermesteren Chicago, Carter Harrison, paa Udstillingsgrunden i Chicago en for ham eiendommelig Tale spækket med mange Bittigheder, den indholdt naturligvis en hel Del Ros over Chicago og Udstillingen, saa man maatte mindes Rebuladnesars Død om det store Babylon. Harrison fortalte sine fornemme og begejstrede Tilhørere, som var Borgermesterne fra mange af vort Lands Byer, at han for sin Del havde faaet udsædigt en ny Leikontrakt paa Livet, og var vis paa, at han skulde faa se den Dag, da Chicago var Amerikas største By og Nr. 3 af Byerne paa Jordens Overflade.

Samme Dags Aften saa han Sig. Heril sjer et politisk Blad, „Syd Dakota Ekko“ den betimelige Anmærkning: Den gamle Gud er endnu ikke at spøge med. Hellere end at udfærdige Leikontrakter paa Livet, som besværrer flere end Harrison gjør, var det bedre at have sit Regnskab med Gud opgjort og tagtig at være rede til at møde Menneskenes Søn; thi han „I nu er ikke i den Time, som I mene.“ H.

Frelsen nær. Et Skib, som for nogle Aar siden seilede langs den nordlige Kyst af det sydamerikanske Fjostland, gav Nødsignal, idet det mødte et andet Skib. „Hvad er paa færde?“ spurgte dette Skib. „Vi er nærved at forgaa af Tørst.“ „Og op da,“ var Svaret; „I er lige ved Mundingen af Amazonfloden.“

Der var først Vand rundt om dem, og de havde intet andet at gjøre end at øse det op, og alligevel var de nærved at omkomme af Tørst, fordi de troede, at de var omgivne af det salte Vand. Hvor ofte er ikke Menneskene ubidende om de Gøder, som de eier? Hvor sørgeligt, at de skal omkomme formedelst Mangel paa Rundskab. Jesu's er nær hos den søgende, selv naar han omtumles paa Oceaner af Tois. Synderen behøver blot at bøje sig ned og drikke og leve, og alligevel er han nærved at forgaa, som om Frelsen var saa vanskelig at finde. (Brudl.)

Det kraftigste Bevis. En gammel troende Neger havde en Dag hørt en Europæer sige, at Bibelen indholdt idel Løgn. Den ensfoldige gamle Mand havde aldrig tænkt, at nogen hvid Mand kunde tvile paa Bibelens dyrebare Sandhed. Dog blev han derigjennem ikke et øieblik rokket i sin Tro og Overbevisning. Hans Maade at imødegaa den Bantroes Indvending paa er imidlertid meget lærerig. „Skulde den Bog ikke være sand!“ sagde han til sig selv. „Tænk! jeg tager den hjem til mit Hus, jeg læser den, og mit Hjerte begynder at fryde sig. Hoorledes kan det være en Løgn, som fryder mit Hjerte? Jeg var en Dranker, en Thy, en Vagner, og den Bog talte til mig og gjorde mig til et nyt Menneske—kan den Bog indeholde Løgn?“

Alle de, som har gjort samme Erfaring som den gamle Mand, skulde istemme med ham: Vi har levet af dette Ord

vi har paa os selv erfaret dets Kraft. Det som styrer vore Hjerter, omstaber, hell ger og renser dem; det, som i dem virker Tro, Kjærlighed, Haab—skulde det ikke være Sandhed? (Brudl.)

Præsternes Adresser samt de af dem betjente Menigheder og Prædikepladse i Pacific Distrikt.

T. Tønnesen, Rockford, Spokane Co, Wash.
Betjener Rockford Wash. Genezee Idaho og andre Steder.

Carlo M. Sperati, New Whatcom, Wash.
Betjener New Whatcom, Anconies o. a. S.

L. C. Foss, 1810 Donovan Ave. Fairhaven, Wash.
Betjener Fairhaven, Kookfact o. a. S.

B. J. Berg, Stanwood, Snohomish Co. Wash.
Betjener Stanwood o. a. S.

Carl Hoel, Everett, Wash.
Betjener Everett, Haller City o. a. S.

J. J. Kvam, 1512, Ninth Street, Seattle Wash.

Betjener Seattle.

E. Valkestad, 1522, G. Street, Tacoma Wash.

Betjener Tacoma.

H. Hørstad, Parkland, Pierce Co, Wash.

T. Larsen, Parkland, Pierce Co, Wash.

N. Christensen, Parkland, Pierce Co. Wash.

Disse tre har hidtil prædiker i Parkland; Pas. Hørstad ogsaa i Buckley Wash.

L. Nissen, Astoria, Oregon.

Betjener Astoria o. a. S.

A. D. Dolven, 408 East 8th Street Portland, Oregon.

Betjener Portland.

D. Ottersen, 702 Fifth Street, Eureka, California.

Betjener Eureka o. a. S.

D. Grønberg, 1631 Howard Str, San Francisco Cal.

Betjener San Francisco.

J. L. P. Dietrichson 1371 Tenth Street, Oakland, Cal.

Betjener Oakland o. a. S.

J. Johansen, Box 487, Fresno, California.

Betjener Fresno o. a. S.

J. E. Wøhl, Pajo Nobles, San Luis Obispo Co. Cal.
Denne Liste vil forhaabentlig senere blive gjort mere fuldstændig.

Metropolitan

— Savings — Bank. —

— For holdet —

Tacoma Building & Savings Association.

— S-P-A-N-C-S-A-N-A —

(Incorporevet 1887.)

Theaterbygningen Hjør't af D og C St.

Aaben daglig fra Kl. 10. til 3.

Lordag fra Kl. 10. til 1. og 6. til 8. Aften.

Dubbelt Kapital

\$100,000

P. V. Caesar,

President.

C. W. Enos,

V. President.

Das. Le P. Johnson.

Secretary & Treasurer.

Olle Selvig.

Ass't Cashier.

Directors.

Pommer C. L. Stiles, C. W. Griggs, J. W. Anderson

G. S. Holmes, Theo. Gosmer, Geo. P.

Satan, P. V. Caesar, C. W. Enos,

Das. Le P. Johnson.

6 per cent Rente

Renterne udbetales kvartalsvis i Januar, April, Juli og Oktober. Pengene udlænes paa længere Tid samt paa maanedlige Betalingsvilkkaar. Anvisninger paa alle Stedri i Europa. De Scandinaviske og det tyske Sprog tales.

Kjob Eiendom i Armour Addition

af Pacific Lutheran

University Association

Stolen eier nu selv nogle hundrede Byggetomter ganske nær Bygningen. Jernbaanen gaar midt igjennem Armour Addition. Det er særdeles vakre og flette Lotter, som bydes tilsalgs, og enhver, der nu kober Eiendom af os, bliver Eier af en sund og værdifuld Byggetomt, og hvad der betales for den, anvendes til at fuldføre Bygningen med. Vi sælger fremdeles for \$100 ver Lot, med kontant Betaling. Paa henstand forlanges \$110 ver Lot. Saasnart Lotten er betalt, gives Warranty Deed af os.

Vi trænger manag penge til Bygningens fuldførelse endnu. Skriv til Pac Luth University Association, Parkland, Pierce Co. Wash'n.

Skø og Stovler

Til billige Priser og af beste Sort hos

S. Olsen, 1912 Jeff. Av., Tacoma.

Fresh Spring Stock regardless of cost

sælges nu. Gaa og se dig ud, hvad du ønsker. „Med med de nye Priser," siger S. Olsen. Herald anbefaler paa det bedste.

The Lutheran University Herald.

udkommer to Gange om Maanedn og koster for

skjeds 50 cents per Aar.

Adresse: "The Lutheran University Herald" Parkland, Pierce Co. Wash. Redaktør: N. Christensen.

Subskribentsamlere faar paa 5 betalende Abonenter den 6te rit. Send ind straks Penge for en Kargang, 50 cents.

Entered at the post office at Tacoma, Wash., as second class matter.